

тази промѣна, решилъ веднага да отнеме отъ шурей си изгубенитѣ въ 1246 г. земи. Съ помощта на славянското селско население били превзети крепоститѣ по севернитѣ Родопски склонове, а именно: Станимака, Перушица, Кричимъ, Цѣпина; по-нататѣкъ областта Ахридо въ центъра на Родопа съ крепоститѣ Устра, Перпераки (на рѣчичката Перперекъ), Ефремъ (сега Ефремкѡй, на Арда) и Кривусъ. Само крепостта Мониякъ останала византийска¹¹, но затова пѣкъ по-голѣмата частъ отъ Македония отново се присъединила къмъ българското царство. Между това Ласкарисъ посрѣдъ зима потеглилъ отъ Одринъ, ограбилъ Верея (Стара-Загора) и съ обсаднитѣ си машини принудилъ родопскитѣ крепости да се предадатъ. Само планинскиятъ край Цѣпина (стр. 12) оказалъ ожесточена съпротива. Кроели планъ да го нападнатъ едновременно отъ югъ и отъ северъ, обаче настѣпващитѣ отъ къмъ Македония войски, изплашени отъ трѣбни звукове, се повърнали назадъ, като оставили цѣлия си обозъ плячка на планинскитѣ овчари. Драгота, който нѣколко години преди това бѣ предалъ Сересъ, сега се присъединилъ къмъ българитѣ и обсадилъ Мелникъ. Но когато императорътъ неочаквано се задалъ презъ тѣсния Рупелски проходъ (стр. 23) на помощъ, Драгота загиналъ подъ конскитѣ копита на обсаждащата войска, обвърната въ бѣгство. Следъ това гърцитѣ превзели още Велесъ, Прилепъ и Овче поле (Νευστάπολις).

Презъ пролѣтта на 1257 г., при посрѣдничеството на царевия тътъ Стефана Уроша I¹², билъ сключенъ миръ. Цѣпина била очистена и всички български области въ Родопа и въ Македония преминали къмъ византийцитѣ. Тригодишнитѣ кървопролития не донесли никаква полза¹³.

Презъ време на тази война венецианцитѣ нападнали (1256 г.) отъ все още принадлежащия на Латинцитѣ Цариградъ българския крайморски градъ Месемврия и взели въ него главата на св. Теодора, своя предишенъ патронъ (до св. Марка)¹⁴.

Въ 1257 г. Михаилъ Асенъ, станалъ вече съвсемъ нелюбимъ поради лошия край на последната война, билъ убитъ близо до Търново отъ братовчеда си Калимана съ съдействие на недоволното болярство и на нѣколкоина търновски граждани. Убиецътъ завладѣлъ престола и овдовѣлата царица. Стефанъ Урошъ I, за да спаси дъщеря си, предприелъ походъ противъ Търново, но преди да пристигне тамъ, Немезида настигнала узурпатора Калимана II, който безъ всѣка цель се скиталъ по страната. Следъ неговата смъртъ българскиятъ престолъ съвсемъ осиротѣлъ. Династията на Асеновци до такава степенъ се лишила отъ предаността на народа, че страничнитѣ и членове и далечни роднини счели за нужно да избѣгатъ въ Цариградъ, въ който родътъ 'Ασάν чакъ до падането на Византийската империя е заемалъ видно мѣсто между тамошнитѣ благородници¹⁵.

Така се прекъснала династията на Асеновци още на третото поколение. Блѣскаво било началото на нейното царуване. Братята Асенъ и Петъръ, потомци на старата преславска династия, свалили грѣцкото иго и основали въ Дунавска България нова държава, победоноснитѣ успѣхи на която не малко допринесоха за падането на монархията на Комнинитѣ. Третииятъ братъ Калоянъ донесълъ на българскитѣ управители законно положение между християнскитѣ владѣтели. Неговитѣ пагубни войни бѣха най-главната причина за бързото разпадане на наново основаната Латинска империя. При Иванъ Асена II мощта на Българското царство достигна най-голѣмия си развой. Обаче